

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa M. Z.
przeciwko Skarbowi Państwa - Staroście Powiatowemu w T. i Powiatowi T.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 lutego 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 11 września 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanego Powiatu T. kwotę
2 700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania wobec wykazania przez skarżącego, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ustawodawca

zmierza w ten sposób do zagwarantowania, że skarga kasacyjna (nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń) będzie pełnić przypisanie jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 września 2019 r. powódka M. Z. oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłankach określonych w 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy. Tym wymaganiom nie sprostała skarżąca. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazała ona orzeczeń, które w jej ocenie wskazują na wzajemną kolizyjność z zakresie przywołanych w tej części skargi kasacyjnej dwóch zagadnień problemowych, tj. uprawnienia powódki do podejmowania czynności w imieniu pozostałych spadkobierców oraz metody ustalania wysokości odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości.

Wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego,

zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym.

Mając na względzie przedstawione powyżej uwagi dotyczące konstrukcji przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. stwierdzić należy, że powódka nie wykazała, iż wniesiona skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zakresie twierdzeń dotyczących prawidłowości jej umocowania do podejmowania czynności zachowawczych skarżąca pomija, że w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2018 r., III CZP 501/18 (OSNC 2019, nr 6, poz. 67) wyrażono trafne stanowisko, że dochodzenie przez jednego ze współwłaścicieli nieruchomości wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z tej nieruchomości nie jest czynnością zmierzającą do zachowania wspólnego prawa w rozumieniu art. 209 k.c. Należy także podkreślić, że dochodzone roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości obejmuje należność za okres od września 2014 r. do grudnia 2014 r., a więc za okres po śmierci spadkodawcy, którego powódka jest następcą prawnym. Przedmiotem powództwa nie było więc dochodzenie roszczenia o wierzytelność wchodzącą w skład spadku (powstałą przed otwarciem spadku) po poprzedniku prawnym powódki, co mogłoby mieć ewentualny wpływ na ocenę prawną charakteru roszczenia dochodzonego przez powódkę.

Natomiast w ramach zarzutu dotyczącego wadliwości w zakresie ustalenia wysokości odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości wspólnej stwierdzić należy, że w swej istocie argumentacja przywołana przez skarżącą sprowadza się do niedopuszczalnej ze względu na art. 398³ § 3 k.p.c. polemiki z oceną dowodów przyjętą przez Sąd Apelacyjny.

W sprawie nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). W przedmiocie kosztów postępowania kasacyjnego - na stosowny wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną - orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 99, 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 oraz § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).